* * *

А ти понурий став та обважнілий,
Ти мрій і слави зрікся назавжди.
Але для мене — непоправно милий.
Темніший — тільки болісніший ти.

Ти п'єш вино, нечисті в тебе ночі,
Не знаєш сам, що наяву, що — в сні,
Але зелені мученицькі очі:
Немає, певно, спокою в вині.

А серце тільки швидше смерті просить,
Лиш смерті у повільної судьби.
І вітер західний щодня приносить
Твої благання і твої клятьби.

Та як я повернутися посмію?
Під сірим небом, на землі моїй,
Я лиш співати й споминати вмію,
А ти мене і спом'януть не смій.

Так дні минають, щоб росли страждання.
Молю за тебе Господа без слів.
Ти відгадав: таке моє кохання,
Що й ти його убити не зумів.

22 липня 1917